

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 8 korona. — Félévre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:
BÁRVÁRTH GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.

Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

Alakítsunk dalárdát.

(I.) Nem lehet elképzelni művelt embert, művelt társadalmat a zene bizonyos fokú szeretete és művelése nélkül. Korántsem jelenti azonban ez azt, hogy minden urfinak hegedülni s minden kisasszonynak okvetlenül zongorázni kell, hanem azt, hogy a kinek tehetsége van, az zeneileg is kiképeztesse, a többiekben pedig az emberrel született természetes képesség műveltessé és foglalkoztassé annyira, hogy gyönyörűséget tudjanak találni az egyszerűbb zenében, a dalban, az énekben. Ezt a célt szolgálni vannak hivatva a zene-iskolák, zeneegyesületek és dalárdák.

A zene művelésére és népszerűsítésére ez intézmények közül a dalárdák, a daloskörök tesznek és tehetnek legtöbbet. Aki tehát a zenét igazán szereti s ennek a művészetnek élvezetét a legszélesebb körben lehetővé kívánja tenni, annak a dalárdák létesítését minden erejével elősegíteni s működésüket buzgón támogatni kell.

E cikk szűk keretében bajos volna felsorolni mindazt az eredményt, ne-

hez volna méltatni azt a jótékony hatást, amelyet a dalárdák azoknak a városoknak, vidékeknek sőt országrészeknek társadalmi, művészeti s nem ritkán nemzetiségi viszonyaira gyakoroltak, a hol keletkeztek és működtek. Csak egy példára hivatkozunk, hogy a dalárdák nagy jelentőségét kellően igazoljuk. Minden magyar ember előtt ismeretes, hogy az *E.M.K.E.* a magyarosodás terjesztésére egyik legalkalmasabb eszköznek a magyar dal kultuszát tekintve, dalárdákat szervezett, magyar daloskönyvet adott ki és osztogat. Ha van szükség rá, ugye az a példa fényesen igazolhatja a fentebb előadottakat.

Nem is hozunk mi tehát föl itt több általános érvényű példát és érvet a dal kulturhatásának s a dalárdák jelentőségének igazolására, hanem egyszerűen kijelentjük, hogy mi e sorokat egy Szigetvárott alakítandó dalárda érdekében írjuk és hangosan kiáltjuk: *létesítsünk dalárdát!*

Szigetvárott az utóbbi időben megszaporodott a dalkedvelő és zenéértő emberek száma. Kifejlődött egy kevésbé a művészet szeretete is, amit semmi sem igazol jobban, mint az, hogy a színészet, amely nemrég még koplal-

ni járt hozzánk, ma már tisztességes pártolásban részesül. A szép kultuszának növekvését bizonyítják, hogy virág és képkiallítás láttunk falaink között, hogy a város külső képe esimesül és fejlődik. Mindezek a körülmények azt látszanak igazolni, hogy egy dalárda létesítése és fennmaradása biztosítva van, hiányt pótolna s nagy hasznunkra lenne.

Ha dalárdánk volna, a Zrínyi napi ünnepen nem a tűzoltó banda botránkoztatná a közönséget, hanem a dal szárnyain szállna nemzeti imánk az ég felé. Ha dalárdánk volna, a templomi ének sem állna ordítózásból, mint manap, hanem lassanként dallammá válnék a hívők ajkán is. Ha dalárdánk volna, a magyar népköltés gyöngyei ismertté lennének széles körben és számos lelket töltenének meg finom hangulattal. Ha dalárdánk volna, megnövekednék bennünk a magyar érzés, hév, tűz, lendület, hisz a magyar dal ezekből az elemekből van megalkotva. Ha dalárdánk volna, elmennének dalosaink versenyekre és bizonyára újabb dicsőséget szereznének Szigetvárnak. Ha dalárdánk volna, olyan nemes szórakozásra nyílnék alkalmunk, a mi el-

Az inasom.

(Egy orvostanár emlékirataiból.)
— A „Délsomogy“ eredeti tárczája. —
Irtta: **Fehér Jenő.**

Mint egy tíz évvel ezelőtt -- ha könyveimben utána néznék, a napot is pontosan meg tudnám mondani -- történt életemnek egyik legizgalmasabb esete. Nevem akkor már meglehetősen ismert volt, sőt szerénytelenségből mondhatom -- harmincöt éves korom dacára egyike voltam a legkeresettebb műtő-orvosoknak. Az operáló kést a legnagyobb biztonsággal kezeltem, s hűgadságom, hidegvérem a legkritikusabb pillanatokban sem hagyott el.

Egy ködös őszi napon táviratilag hívtak az öreg Csorbay báróhoz. A sürgönyben az

állott: *haladéktalanul.* Tüstént összezsomagtoltam a műszereimet. Ha engem hívnak, — gondoltam — szükségem lesz rájuk. Azután kihajtottam a vasúthoz. Tudnivaló ugyanis, hogy az öreg báró körülbelül három órányira lakott a várostól, egy elhagyott mohos, vén kastélyban, a honnét egész éven át alig mozdult ki. Beszéltek, hogy fiatalabb korában vidám életet élt, de amióta a feleségét és egyetlen fiát eltemette, teljesen elvonult a világtól s bár durgazdagnak tudta mindenki, valósággal remete életet élt.

Alighogy elhelyezkedtem a vonat egyik fülkéjében, megeredt az eső. Hosszu vonalakban hullott alá az olómszürke felhőgomolyból és esőpekre válva folydogált végig a kupé ablakain. Kelletlenül gondoltam arra, hogy ebben a komor, zord időben a kastélyig még mintegy háromnegyedóra utat ko-

esin kell megtennem. Mire azonban a vonat berobogott az állomásra elállt az eső. Nyomat hatalmas pocsolyák jelezték. A falevelekről koppanva hullottak alá az esőcseppek.

Az állomásnál már várt reám a báró fogata.

— No, mi a baj, János? — kérdeztem a kocsist.

— Rosszul vagyunk, nagyságos ur! — mondá, miközben leszedte a lovakról a pokrócot s az ülésre rakta.

— Hát mi a baj?

— Délben ott volt a falusi doktor. Azt hívtam el hirtelenében, mert a méltóságos ur nagyon jajgatott. Rázta a fejét a doktor ur. Azt mondta, hogy valami incifincális történt.

— Hol, János?

— A lábán, — szolt hátra a kocsis,

Pontos kiszolgálás!

Az összes Őszi és Téli Ujdonságok megérkeztek!
Nagy választék hazai férfikeimekben, különlegességek férfinyakkendők,
Női gallér, szallag derékfűző egyedüli lerakata.

HEISLER FERENCZ és TÁRSA

Uri Női és férfi divat üzletében SZIGETVÁROTT.

Szabott árak!

vonna sokakat közönséges mulatozá-soktól és sok haszontalanul töltött idő értékesíthető lenne a dal szolgálatában.

Ime hamarosan ennyi hasznát lehet elsorolni egy dalárdának, a valóságban pedig megszámlálhatatlan erkölcsi eredmény állna elő működéséből.

Ha tehát ennyi haszonnal jár egy dalárda létesítése és fentartása s ehhez a feltételek oly annyira megvannak, mint nálunk, megbocsáthatatlan mulasztás lenne azt a dalárdát meg nem alkotni.

Fogjanak hát össze azok, akiknek lelkében már régebben él egy helyi dalárda létesítésének eszméje s a kik a zenét és a dalt szeretik s kulturális jelentőségét ismerik és csinálják meg a szigetvári dalárdát, mely nekik bizonyára elismerést, a közönségnek pedig állandó és igaz gyönyörűségét fog szerezní.

Apró megjegyzések.

I.

Ujabbán szokás az utcákat jeles férfiak nevével elkeresztelni. Általában helyes szokás ez, gyakorlása közben jó azonban egy kevésbé óvatosnak lenni. Valamikor az utcák elnevezésénél más szempontok voltak irányadók. A lakosság foglalkozása, nemzetisége, az utca fekvése, iránya, sajátága, sokszor valamely épület, intézmény, történelmi esemény volt az alapja az utca elnevezésének. A régi utca-nevek tehát sokszor történelmi adalékul, tájékoztatásul szolgálnak, sok olyan dolgot tartanak emlékezetben, ami máskülönben örökre elveszett volna. Az ilyen jellegzetes neveket nem szabad tehát könnyelműen megváltoztatni, mert azok sokszor becses utmutatást tartalmaznak. A vár-utca nevével gondolhatja bárki, hogy az a várhoz vezet, a szerb-utca kétségtelenül azt a történelmi tényről örökíti meg, hogy városunk lakóinak egy része valaha szerb volt, akik a neve-

zett utcában s annak környékén laktak. Utírányt jelöl nálunk a kanizsai és a pécsi országot elnevezés, elkeresztelésük tehát nem praktikus. Bármennyire tiszteljem is hát Kosuth Ferencet, nem tartom szerencsének, hogy a pécsi országotat nevével nevezték el.

II.

A polgári iskolába egész sereg vidéki gyerek jár, akik a reggeli vonatokkal érkeznek. Helyeslem a tanári-kar eljárását, hogy módot ad a vidéki gyermekeknek iskolába járásra. Egy megfigyelésemet szabadjon azonban figyelmébe ajánlani. Egy csapat vonaton érkező polgárista fiú beszélgetését hallgattam ki. Csöppöt sem volt épületes beszélgetés. Mosdatlan száju emberek társaságában jöttek a gyerekek s azt a sok csunya-ságot beszélgették meg egymás között, amit az uton hallottak. Ez a körülmény azt mutatja, hogy a gyerekek utazás közben megfontoltnak vannak kitéve. Hiszem, hogy a tanári kar figyelmeztette a gyerekeket, hogy lehetőleg egy kocsiba szálljanak s együtt utazzanak. Ugy látszik, hogy ez nem mindig van így. Helyes volna minden ceremónia nélkül megkérni az államásfőnököket, hogy a gyerekeket lehetőleg egy szakaszba szállítsa s köztük művelten, durva embereket ne engedjenek utazni.

III.

Rövid idő alatt nagyon megváltozott a város külső képe. A jelentékenyebb utcák gyalogjáróját jó részben aszfalt burkolattal látták el. Igazán elismerést érdemel az az áldozatkészség, mellyel a város szépítésén közreműködni a legszegényebb háztulajdonosok is iparkodtak. Ne is hozakodjék elő többet senki azzal a váddal, hogy Szigetvár azért nem fejlődik, mert lakói minden haladás iránt közömbösek s minden áldozattól irtóznak. Ezzel a közönséggel minden hasznos és szükséges dolgot meg lehet csinálni kellő igyekezettel és akarattal. Hiába mondják eztán a városházi urak, hogy nem lehet a város fejlesztésére semmit tenni, mert a képviselőtestület minden újítást leszavaz, ily kijelentésnek nem lesz hitele többé s ha valami

nem létesül, aminek meg kellene lennie, az bizonyosan nem a közönségen, hanem a városházi urakon mulik... Tehát aszfaltunk van mindenfelé. Csak a kanizsai országról hiányzik helyenként. Itt méltatlankodnak azon, hogy a vasúti utcában a város is hozzájárult a gyalogutak burkolási költségeihez. Ők is hozzájárulást követelnek, mert így kívánja az egyenlő teherviselés elve. Van egy kis igazságuk, csak hogy nem szabad elfeledni, hogy a vasúti utca aszfaltozási költsége a kövezetvám-ból fedeztetett, a többi utca burkolási költségeire azonban ily fedezet sem a kövezetvám-ban sem más jövedelemben nincs. Meg aztán a vasúti utcában buzdítás okáért is szükséges volt a hozzájárulás, mert itt kezdtek el az aszfaltozást, a kezdet nehézségein át kellett tehát segíteni az... aszfaltot. Nagyobb joggal lehetne zugolódni azon, hogy az uradalom sem a kanizsai uton a major előtt, sem a várba vezető uton nem aszfaltoztat. Ennek is valószínűleg az lesz az oka, hogy a grótot nem informálják kellő eréllyel és ügyszeretettel. Legszomorúbb azonban az a dolog, hogy vannak vagyonos emberek, akik az aszfaltnak vagy dícsőitől, lelkes hívei, de csak a mások háza előtt szeretik azt, a maguké előtt azonban nem.

(gk.)

— A vízvezeték létesítése ügyében t. hó 15-én délután a városházán értekezlet volt azokkal a háztulajdonosokkal, kik a víz-vezeték hálójába beakarják vezetetni. Ez alkalommal az előjáróság felszólította őket, hogy a velük közölt vízvezetési szabályrendelet tervezetre esetleges észrevételeiket tegyék meg. Mint halljuk, különösen az nem tetszik a háziuraknak, hogy a szab. rendelet szerint a vízvezeték szolgálma hálójára bekebeleztessek. Az előjáróság ezt legközelebb a közgyűlés elé terjeszti, hogy a képviselőtestület döntsön a felett, vajjon a község a vízvezeték létesítésére és a háztulajdonosok ezen kívánságának eleget tesz-e? — Reméjük, hogy nem ettek bolond gembét, hogy minden biztosíték nélkül néhány ember kedvéért a községet ismét horribilis a lösszögököt verjék a t. városatyák, mert jól tudják, hogy szegény a nép és Szigetvár nem Budapest, akár hogy majmolunk és ilancolunk is.

miközben a lovak közé esördített az ostorral.

A ruganyos kocsit nyilsebesen száguldott végig az uton. Olykor megzökkent egy-egy vizmosta árokban. A fekete sár magasra fecsesent, a lovak csatagosak voltak, de azért repültek, mintha érezték volna, hogy a gazdájuk életéről van szó.

A szürke párázatból már kirajzolódtak a kastély apró tornyai, amikor befordultunk az erdőbe. Hátrádóltam a kocsit fekete bársonnyal bevont támlájára és merengve néztem szét. Az uton tört galyak hevertek szanaszét, a sárga levelek egész kis dombokot alkottak. Beljebb a vihar derékon tört ketté egy karesu tölgyet; lombkoronája a földet érte. Itt-ott panaszosan csipogott egy veréb. Talán a fiókáit kereste.

Az egyik fordulónál hirtelen nagyott zökkent a kocsit, s nyomban utána recsegés hallatszott.

Tyűh, az áldóját! — káromkodta el magát a János és visszarántotta a lovakat. Aztán egy ugrással a földön termett, hogy a recsegés okát kikutassa. Nem kellett soká keresgélnie. Az első kerekek egyike kettétört. A friss törés fehéren, reménytelenül villogott ki a kocsit alól.

János néhány pillanatig bambán nézte a gunyosan vigyorgó kullókat.

— Hát nem mehetünk tovább? — kérdeztem, miközben boszusan szálltam le a kocsiról. János szomorúan bökte ki:

— Ezzel má nem!

— Hát csak hozd valahogy rendbe, — mondtam gyors elhatározással — én addig gyalog besietek a kastélyba. Hisszen alig félóránnyira van már innét.

— Az ám jegyezte meg a kocsit — csak hogy nem nagyon biztonságos ez az erdő ilyenkor, alkonyattájba.

— Ne félts engem — szoltam mosolyogva — el vagyok látva minden eshetőségre.

És a köpenyem zsebéből kivettem a revolveremet.

Azzal utnak indultam. Az esővíz már kezdett beszikkadni a földbe, nyirkos levegő suhant keresztül a fakon; egyébként mélységes esőnd volt. A köpenyemet összébb fogtam s rátértem a gyalogösvényre, amely a kocsitól párhuzamosan kigyózott végig az erdőben. Az átázott sárga levelek lépteim nyomán valami különös, siró hangot hallattak.

Már vagy egy negyedórája haladtam az

uton, amikor oldalt a sűrűben gyanús neszt támadt. Mintha emberi léptek lettek volna.

Megálltam és hallgatóztam. Semmi!

Eh, — gondoltam — bizonyára egy gyík siklott keresztül a esőjéken vagy talán egy nyulat ugrasztottam ki a buvóhelyéből.

Ily módon megnyugtán önmagamot, tovább mentem. Alig haladtam tíz tizenöt lépést, a zörejt a bokrok közt megismétlődött.

Senki sem foghatja rám, hogy ijedős természetű lettem volna, de mikor ott álltam egyedül, egy ismeretlen erdő kellős közepén, amind sűrűbbre váló esti szürkületben, önkéntelenül megremegtem. Kezemet zsebembe mélyesztve, ujjaim görcsösen tapadtak oda a revolveremhez.

Néhány lépést tettem még, amikor a bokrok közül felém ugrott valaki. Kiáltani akartam, de a hang megakadt a torkomon.

A pénzedet! — kiáltotta támadóm s megragadta a mellemet. Csak a villogó szemét láttam.

— Odaadom — szoltam rekedten s a zsebemből kirántva a revolveremet keresztül löttem a fickót. Megtántorodott. Szemeivel esodálczó, fájdalmas, szinte megrázó pillantást vetett felém, aztán összeesett.

H I R E K.

Pesti rigmusok.

Washington szobra.

Két testvér- kiket messze elszakított
Egymástól a vad élet-zivatar :
Szülőföldjéről elsodort magyarral
Ölekezett a honmaradt magyar.
Egy érc-szobor hideg talapzatánál
Öntöttek fájó, forró könnyeket,
Az ősz komor, vigasztalan boruja
Lengett a síró testvérpár felett

„Isten hozott, te édes, drága testvér !
— Mondá az egyik, a ki honmaradt, —
„Boldog vagyok, hogy karjaimba zárlak !
— Mondá a másik, a ki elszakadt. —
És szólt amaz : „Maradj most már közöttünk,
E szentelt rögre kérlek, hogy maradj !
És ez felett : „Megesókolom e földet,
De mennem kell, ha szívem is szakad.“

„Idegen földön, túl az óceánon,
Mi az, mi csábít s vissza űz oda ?
Hát nem beszélnek hozzád e göröngyök ?
Nem vonz apád s anyádnak hült pora ?
Maradj, maradj köztünk ! Remélve látom,
Hogy bus könnyektől nedvesül szemed !
Mit is keresnél messze, más hazában ?“
— És tompán szól a másik : „Kenyeret !“

„De hogyha sorsom menni kész is ismét
A lelkem e szoborban itt marad,
Millióknak lelke zokog e szoborban,
Hidegnek látszó ércburok alatt.
A párja ott áll messze, tengeren túl,
Annak lábától száll imánk haza,
Washington mellett emlékeztetek ránk,
Kiknek amott Kossuth a vigasza !

Fenő.

— A katolikus nagygyűlésre a „Szigetvári kath. polgári kör“ tagjai közül mintegy hatan utaztak fel Budapestre. Mint tudjuk polgártársaink ez alkalmat felhasználva, tisztelegnek kerületünk országos képviselője Olay Lajosnál is, ki bizonyára szívesen fogadja őket.

Én pedig folytattam az utamat. De az a tekintet, amelyet a halálra sebesült ember reám vetett, nem hagyott nyugodni. A legkülönbözőbb gondolatok cikáztak at agyamon. Ki tudja, minő szármalmas sors, minő szomorú halvézget készíttette ezt az embert, hogy vad módjára az erdőn barangoljon? Talán a végső kétségbeesés bírta őt arra, hogy rabolni menjen? Istenem, hiszen annyiféle nyomoruság van ezen a föld golyón! Ki ismerne, ki értené meg valamennyit? Azután meg arra gondoltam, hogy elvégre is orvos vagyok, s bárki legyen is az, aki véres sebével a közelemben fekszik, kötelességem, hogy segítsek rajta, ha tudok.

Visszafordultam.

A sebesült még ott feküdt a gyalogősvény mentén, mozdulatlanul. Gyors elhatározással feltéptem a ruháját; sebére, melyből lassan szivárgott a vér, szükségközt alkalmaztam, homlokát esővízbe mártott zsebkendőmmel megdörzsöltem s a fejét gallyakból, levelekből rótt párnára fektettem.

Alig készültem el a mentéshez szükséges legsürgősebb teendőkkel, úgy rémlett, mintha a távolban valami fény csillant volna meg a fák között. Kirohantam a kocsitra. A fény egyre közeledett. Most már a lovak dobogását is hallottam. Majd a kocsikerek zörgését és ostopatogását.

— János! — kiáltottam teljes erőmből.

— Alispánunk és a konzulátusok. *Sárközy Béla* alispán egymás után küldi vissza az ossztrák-magyar konzulátusok német nyelvű megkereséseit. Helyes! Üdvözljük ezért a derék és hazafias cselekedetért. Ha fizetjük az osztrák-magyaroknak nevezett konzulátusokat, hát tessék tiszteletben tartani a mi nyelvünket és jogainkat, mert a konzulátus nemcsak osztrák, hanem magyar is! Legalább így kell annak lenni!

— Izraelita újév. Izraelita polgártársaink e hó 20. és 21-én, csütörtökön és pénteken ünnepelték újévet, *ros hasónót*. A világ terebítésétől számított 5667-ik évét. E napokon egész délelőtt tartott az istentisztelet. Többször fel-felharsan a harsona hangja, emlékeztetve a Sinai hegyen történt isteni kinyilatkoztatásra. Ez ünnep után 10 napra az idén szeptember 29-én tartják a nagy böjt napot, az engesztelés napját, *jom kipur*t. Mindhárom napon a boltok zárva és a templomok zsufozásig megtelnek ájtatos hívőkkel.

— A sorozás nálunk. Hivatalos forrásból értesülünk, hogy a *fősorozás Szigetváron 3 napig tart és pedig november 8-án. Szigetvár, N. Lad, Görösgal. 9-én Apáti, N. Dobsza. Drávafok, Gy. Mellék, N. Hárságy. 10-én Szt. László, Mozsgó és Teklafalu körjegyzőségekhez tartozó községek hadköteles újonczai kerülnek sorozás alá.*

— Általános a panasz, hogy a hetivásárra jövő gabonás kocsik ma már a piacra nem mennek, hanem a törvényhatósági úton és a gabona kereskedők háza előtt és udvarába állanak, mert itt nem kell helypénzt fizetni és míg ezzel egyrészt a hetivásárokat teszik tönkre, másrészt az utcákban a közlekedés teljesen megakad. Emiat amint értesülünk, a főszozlabiróhoz az előljáróság feljelentést tett azért, hogy ezen tarthatatlan állapotok megszűnjenek.

Meghallotta. És a lovak közé suhintott. Néhány perc múlva mellettem volt.

— János, — szóltam az izgalomtól remegő hangon, — itt az ősvény mellett egy sebesült ember fekszik. Ezt a kocsiba kell emelnünk . . .

A sebesültet ketten föltettük a kocsiba. Husz percz múlva a kastélyban voltunk. Egy öreg szolga került elénk és szomorú hangon jelentette:

— Az öreg méltóságos ur az imént lehelte ki a lelkét!

Megnéztem a halottat. Egy negyedórával ezelőtt talán még segíthettem volna rajta. Egy negyedóra!

Ugyanaz az idő, amit a „másik“-nál töltöttem.

Elszorult a szívem, kétség mardosta a lelkemet, vajjon helyesen cselekedtem-e?

Förládoztam az öreg báró életét, mi alatt egy semmirekellőt megmentettem. Mert a fickó megmenekült.

Két hét múlva talpra állott.

Hogy hol van most?

Itt-nálam.

Az inasom.

Tizenöt év óta hűségesen szolgál. Szorgalmas, becsületes, ragaszkodó. Ő a jobb kezem: a Péter.

— Kinevezés. *Vásárhelyi István* szigetvári kir. jbirósági albirót a király a pécsi kir. ügyszséghez alügyésznek kinevezte Gratulálunk!

— A leány polgári iskola ünnepéye tárgyában f. hó 18-án értekezlet volt a városház tanácstermében. A bizottság megálapította, hogy amint báró *Biedermann* Rezsőné olajfestésű arc képe elkészül, rögtön kitűzi az ünnepség napját. Már a program is meg van állapítva. És elhatározták, hogy ez ünnepéyre gróf *Apponyi* Albert vallás és közokt. minisztert, *Molnár* Viktor államtitkárt, *Morlin* Emil miniszteri tanácsost, *Olay* Lajos képviselőt, *Kapotsfy* Jenő főispánt, *Sárközy* Béla alispánt stb. notabilitást és több megyebeli középiskolát fognak meghívni.

— A helypénzszedési jog. Az uradalmi országos és hetivásár helypénzszedési jog megvétele iránt f. hó 20-án az előljáróság Dr. *Tevely* Béla kaposvári ügyvéddel, mint gróf *Széchenyi* Imréné meghatalmazottjával tárgyalt. A grófné nyolczvanezer koronát kér ezen jogokért. Mint tudjuk, a község hatvan-ezer koronát ígért. Tekintettel arra, hogy a utóbbi pár évben a hetivásárok teljesen tönkre silányultak, mivel a gabonát ma már nem a piacra, hanem az országuton és a gabnakereskedők udvarán árulják és veszik, azért mert ott nem kell helypénzt fizetni, emélfogva a beigért vételár ezen jogokért nagyon is elég.

— Elakadt teher vonat. Csütörtökön délelőtt egy rendkívüli vonat a 3-ik örház-nál Dobsza felé a nyílt pályán elakadt, mert a mozdony hajtó rudja eltörtött. Emiat aztán a Bares felé menő délelőtti vonat csak roppant késéssel mehetett volna tovább, ha *Martin* Konrád helybeli állomásfőnök ügyes szakavatottsággal nem intézkedik. A derék hivatalnok rögtön befűttette az egyik vicinális mozdonyát, mélyen ő is a helyszínére ment és kiadta utasításait a vonat bevontatására. Ez szerencsére sikerült is neki s a személyvonat utasai köszönetüket fejezve neki a főnöknek, csak csekély késéssel roboghattak Bares-felé.

— A borhamisítás ellen. A földművelésügyi miniszter rendeletet intézett az özszes törvényhatóságokhoz, hogy a bortörvényre, még szüret előtt hívja fel a közönség figyelmét. Meghagyja a miniszter, hogy a törvényhatóság összes községeiben tegyék közzé, hogy a borba mustba vizet a legesekélyebb mértékben is belekeverni, 2 hónapi elzárás és 600 koronáig terjedő pénzbírság, — bort gyümölesborral, törkölyborral összeházasítani 600 koronáig terjedő pénzbüntetés terhe mellett tilos!

— Kóbor kutyák. Városunkban ismét elszaporodtak a kóbor kutyák. Annyira, hogy némelyik utcában valósággal veszedelmes a járás-keles. Mostanában több esetről vettünk értesítést, amikor kóbor kutyák kis gyermekeket és felnőtteket megharaptak. Ezeknek a kóbor kutyáknak a garázdálkodása mind nagyobb mérvet ölt s a hatóság tudomást sem akar erről szerezni. A hatóság kötelessége minél előbb sürgősen intézkedni, hogy kutyák csak szájkosárral ellátva bocsáthatók az utcára, mert a kóbor kutyák garázdálkodása már tarthatatlanná válik. Elvárjuk e tekintetben a hatóság sürgős és gyors intézkedését.

— **A Szt.-Mihály napi országos vásárunk,** miután Szt. Mihály napja a hét szombatjára esik, ennél fogva most hétfőn (24) és kedden (25) lesz megtartva.

— **A fogyasztási szövetkezett alakítása** tárgyában pénteken megtartott értekezletre 64 meghívott közül csak 15-en jelentek meg. Tudvalevő hogy a kormány inteniója az, hogy a vidéken gabona, hitel és fogyasztás szövetkezetek alakuljanak. Vargha Sándor előadó röviden ismerteti e dolgokat, mire kimondják, hogy nálunk csak fogyasztási szövetkezet létesíthessék. Dr. Kriszt Béla pártolja az eszmét és felhívja a jelenlevőket, hogy aláírási íveket körözzenek ismerőseik körében, hogy megtudjuk, vajjon lehetséges-e a szövetkezet létesítése. Az íveket Mandeville Frigyes készítte el. Többek hozzászólása után azt határozták, hogy legközelebb ismét egy értekezlet lesz összehívva és majd akkor meglátjuk hogy mi lesz. Mi bizony a tapasztalt dolgokból ítélve, megjósoljuk már most, hogy nem lesz ebből semmi.

— **Uj lapok.** Ismét két új hetilap gyarapodott megyei hírlapirodalmunk. „Balaton sarok” ezimel Somogy-Kéthelyen jelenik meg az egyik újság, melynek főszerkesztője Szabady Sándor, felelős szerkesztője Lengyel Béla. „Mareczali” ezimel pedig Dr. Névly Zoltán főszerkesztő és Dr. Vajda Aladár felelős szerkesztő és több helyi munkatárs közreműködésével az első lap a múlt vasárnap jelent meg. Mindkét lapot Mareczaliban Mizsur Ádámné könyvnyomdájában nyomják. Sok szerencsét és kitartást kívánunk nekik.

— **Szolgálati jubileum.** Knoblauch Sándor a Clayton és Schuttleworth mezőgazdasági gépgyár cég igazgatója legutóbb e cégnél való működésének 40 éves jubileumát ünnepelte. A cég személyzete a jubilálót, ki úgy mint eddig további s megszokott pontossággal és lelkiismeretességgel látja el ügyeit, ez alkalomból a legszívesebben üdvözölte.

— **A barcsi ártézi kut** mint lapunknak jelentik, többé már nem adja fel a vizet hanem lepadt. Így tehát szivattyút kell majd alkalmazni.

— **Színházi jelentés.** A héten itt járt Szilágyi Dezső színházigazgató titkárja és kihordatta a színjelentéseket. De miután a közelben a Korona szálloda nagyterme a polg. leányiskola ünnepélye, a sorozat stbi-fele okok miatt el lesz foglalva, tehát a tulajdonos a termet nem adhatja át. Különben sem baj ez Szilágyira nézve, mert mint tudjuk a szigeti publikum a téli szeziónban szeret színházba járni és nem most, tehát jobb lesz a társulatnak is, ha legkorábban november végén vagy decemberben érkezik ide.

CSARNOK.

Csendüljete meg! . . .

Hallám a hirt: szép ifju lányka hunyt el,
Szép ifju lány, ki szenvedett sokat;
Gyásszal bevonva ő érette van hát
Ez őszelői csöndes alkonyat.
Közel lakomhoz ott a régi sarkert,
S a régi templom régi fái közt;
Csendüljete meg ismerős harangok,
Zokogjatok a holt leány fölött.

Inczedy László.

Napsugárban.

A leány odatámaszkodott a kerti kiskapuzhoz. A fiú egy virágot szakított le és esdő tekintettel nyújtotta a lánynak, akinek arcát égő pir öntötte el. Fejük felett a napsugár játszott, halványzöld reflexet vetve arcaikra, amint keresztül tört a nagy szerderfa lombjain.

Délután volt. Forró júliusi délután. Olyan, aminőről a szerelmes költők álmodnak: perzselő eső, forró napfényben uszó délután. A napsugárnál talán a szívük volt forróbb, talán szerelmük tüzesebb és ajkaik esőjka perzselőbb.

A lány felrezzent.

— Meglátok . . .

A fiú még erősebben fonta át karjával karesu derekát és megegyeszer megcsókolta.

— Lassanak meg . . . Mindenki tudja, senki se hiszi . . .

És a lány nem ellenkezett. Visszaadta a csókot.

Ök szerettek.

A napsugárban is szeretteit csillogott. Az a perzselő forró sugár, amely megtörve reszketett falomban, virágon, fűszálon az isteniszeretet melegségét hozta a földre. Az ég azurja olyan vakító fényes volt. Tiszta kékjén nem volt egy szemernyi folt. Tiszta volt, mint a két gyermek lelke, mint szíveik érzése, amelyben nem volt vágy, nem volt érzék.

— Hogy ragyog minden, mondta a leány.

— Csillogó napfény, zöld aranyos ragyogó sugarak, vakító fényű tiszta kék ég. Olyan az égbolt, mind a te szemed.

— Bohó fiú . . .

— Bohó leány . . .

A ragyogó napfényben szinte paradicsomnak látszott a virágos kert. Minden virág ezerte fényesebb, minden szín százszor. ta ragyogóbb volt.

— Ez a paradicsom édes, mondta a fiú.

— A mi paradicsomunk, mondta rá a leány s ráhajította aranyos szőke fejét a fiú vállára.

Elhallgattak. Csak szívük halk verése hallott; csak egy kis szorgalmas mehecske dongása.

Egy pille csapott át előttük s leszállt a közeli rózsára. Aranyának látszott a pille sárga szárnya, napfényben tiszta szín-aranyának.

— Fogd meg édes . . .

A fiú a pille után ment, az észrevette a veszedelmet s tova röppent, neki a napfényes, sugaras mezőnek. Utánna futottak mind a ketten. Lent az ér partján, ahol sok vizililiom nyílt ott fogta el a leány.

— Megvan . . . Én meg fogtam meg!

Futottak vissza, hazafelé. Neki bátran a magas domb oldalnak. Ott a ház előtt az árnyékos kispadon leültek. Megfogták egymás jobját. Egy darabig hallgattak, azután gyermekes örömmel beszéltek a napfényről, a ragyogó sugarról, tiszta kék égről, ártatlan szívük égő szerelméről.

— Ragyog a kék ég; a szemed látom benne, mondta a fiú.

— Távolról imára kondul a harangok szava, hangodat hallok benne, mondta a leány.

— Az ég derűje aranyos mosolyod.
— A nap forró tüze, égető szerelmed.
— Virágok illata lelked kedvessége.
— Napfény ragyogása, tiszta lelked fénye . . .

— Szeretsz ?

— Szeretlek.

— Csókolj meg . . .

A leány átöleli mind a két karjával, keblére vonja „forró szerelmemmel és ajkuk összeforr, emésztő tűzben, mézédés gyönyörrel hozsantartó csókban.

Fölöttük a napfény ragyog, a leány szőke haja csillámlik, mintha glória ragyogna homlokán.

Még egy csók, még egy ölelés. Nem látnak semmit, csak ragyogó napfényt. Nem hallanak mást csak szíveik egygyé dobbanását.

— Szeretsz ?

— Szeretlek.

— Csókolj meg . . .

A fiú keblére vonja a leányt és ajkuk összeforr még egy hosszú csókban.

Az égálja biborszínben uszik.

Lement a nap.

L. D' Amis.

A közönség köréből.*)

*Ezen rovatban közérdekű felszólalásokat díjtalanul közlünk, de a felelőség a beküldőt terheli.

A várutczai csatorna ügye.

(Válasz.)

A Délsomogy 38-ik számában egy „várutczai lakos” személyeskedéssel telt „utczai kirohanást” intéz ellenem, azért, mert legutóbbi képviselőtestületi ülésen a mellett érveltem, hogy azon indítvány, miként a vár utczai vízfolyó aszfaltal készíttessék mellőztessék és a képviselőtestület azon korábbi határozata hajtassék végre, hogy amennyiben ezen csatorna megromlott, kijavíttassék.

Lehet hogy érvül felhoztam, miként ily szegény eladósodott község, mint a mienk, nincs azon helyzetben, hogy egy mellék utczájában 1800 koronás asfalt vízfolyást készíttessen, midőn a főutczája a báró Biedermann Rezső utczától kezdve, végestelen végig összes folyókái sok helyütt a legrettentesebb állapotban vannak. Sőt vannak utczái, hol még vízi árok sines, nem hogy téglával burkolt csatorna lenne, mint a várutczában; lehet, hogy azt is felhoztam, miként az illető háziurak szorítottok lennének arra, hogy csatornáikat tisztán tartsák s akkor a panaszt állap megcsúnik.

Közügyről lévén szó, nem voltam tekintettel arra, hogy az indítvány felszólalásom által, egyesek érdekei érintetnek, hanem előttem egyedül a közérdek és a község ereje állt.

Mint a közügyek terén, majd egy negyedszázad óta foglalkozó egyén, régen tudom azt, hogy mindenkinek kedvébe járni nem lehet és nem szabad és régen megszoktam azt is, hogy a közügy érdekében sebeket kapunk és sebeket adunk.

Azt azonban még soha sem tapasztaltam, hogy valaki önös érdekeit a legszemérmelenebb módon újság cikkben, tehát a legnagyobb nyilvánossággal előtérbe tolja, támadásának okát kifejezetten személyem ellen irányítsa, ő maga pedig egy utczába bujjék és annak felpanaszolt csatornájából ragalmazza meg a közügy érdekében leg-tisztább és legbecsületesebb intenióimat s gyanúsítsa meg tisztességemet.

Ha bárki mást nyilvánosan megtámad, mint a várutczai lakos engemet megtáma-

dott, úgy legyen neki morális és fizikai bátorsága is magát megnevezni, hogy vele szemben méltó fegyverrel védekezhessen.

De ő nemcsak megtámad, és meghurcol engem, hogy miért nem engedtem a közvagyont az ő önző, önös céljaira elfecserelni, hanem még meg is gyanúsít, hogy én vagyok okozója annak, hogy a vízvezeték kérdése tengeri kigyóvá nőtte ki magát és hogy ezt én a saját érdekemben sürgetem.

Ezen támadásból azt következtetem, hogy az illető vagy nem foglalkozik a közügyekkel, vagy ha igen, úgy hanyagul, vagy ha foglalkozik, felette rossz emlékező tehetősége van, mert tudhatná, hogy nálam senki sem üdvözölte őszintébb lelkesedéssel a sikerült artézi kutat. — Tudhatná, hogy a legelső képviselőtestületi ülésen indítványt tettem, hogy ez felhasználásuk. Tudhatná, hogy midőn a költségek iránt tájékozva meg senki sem volt, nekem már az összes adataim megvoltak, s így megállapíthatta volna, hogy e kérdés nem miattam nőtte ki magát a község szegényére tengeri kigyóvá, hanem egyes maradi és akadékoskodó felek miatt.

Legyen az illető várutezai lakos megnyugodva, ezen vízvezetékre nekem van legkevésbé szükségem, mert a városban egyik legjobb vizem van. Házamat vízvezeték köti össze, lakásomban modern kényelemmel felszerelt fürdő, kertemben pedig sokkal több víz van, mint magam is szeretem.

Ne irigyelje tehát ő tőlem még a vizet is, mert ennek bővében vagyok.

Ha én az artézi kutató vízének felhasználását sürgetem, azt a fentiek után legyen meggyőződve, nem magamért teszem, mert ily alap nélküli piszkos meggyanúsítás után, habár az artézi kutató vizet az enyémmel jobbnak tartom, ezután én leszek a legutolsó ki azt házamba bevezettetni fogom; hanem sürgetem azért mert úgy tudom, hogy Szigetvár a járványos betegségek melegegya. Kanyaró, vörheny, difteritisz, tífusz, s más fertőző betegségek váltják fel egymást, s döntik egyik családot a másik után kétségbeesésbe. A halandóság ijesztő nagy és az orvosok egyhangú véleménye szerint ez a romlott talaj víz eredménye.

Sürgetem tehát nem személyes kényelmi okból, hanem sürgetem az általános közjó, a közegészség javítása okából, azon polgártársaim érdekében, kik még a legelső és legfőbb életszükségletüktől, az élvezhető víztől is meg vannak fosztva.

Sürgetem, mert egész nagyságában fel fogom azt, mit nélkülöz az, kinek még jó ivóvíze nincs.

Ezt előmozdítani a közügyterén a legelső és legfőbb kötelességemnek ismerem s legyen meggyőződve a vár-utezai lakos, én volnék a legboldogabb ha ezt megvalósítva látnám. Éressék el ezen ezél akár társadalmilag a község megterhelése nélkül, vagy a község megterhelésével, én ennek útjában állani nem fogok, sőt miután a legdrágább kincsről, az élet és egészségről van szó, nincs oly áldozat amitől vissza riadnék.

Ezt nevezem tisztelt anonim us közérdekű tevékenységnek és nem az ön utcaja csatornájának közpénzen leendő aszfaltzását.

Duchon Ödön.

Különfélék.

(x) **A bíró kutyája.** Bukarestből írják ezt az érdekes kis történetet: *Boslin* moldvai járási székhely járásbírójának van egy csodálatosan értelmes vadász-kutyája, amelyen az igazság érdemes kiszolgáltatója nagy szeretettel csüng. A hová csak megy, mindenütt elkíséri a kutya, még a tárgyaló terembe is. A bíró széke mellett van egy kis zsámolya a kutyának, amely minden póról megjelenik és nagy figyelemmel hallgatja a tárgyalás menetét. Csak néha tör ki belőle a kutya-temperamentum, ha ugyanis valamelyik tanu, vagy vádlott nem tetszik neki. Akkor dühösen morog és fogaival az illető gyanús ember felé kapkod. Ez aztán rendesen más szempontból is nagyon kellemetlenné válik az illetőre, mert a bíró meg van győződve róla, hogy a ki az ő kutyájának nem tetszik, az csak rossz ember lehet. De a négylábú segéd még másképpen is fölülte hasznossá tudja magát tenni. Ha valamelyik ügyvéd, vagy akár a fél már tulságosan hosszú, unalmas beszédet mond, a kutya rettenetesen elkezd üvöltöni és addig elnem hallgat, amíg a másik is be nem fogja a száját. Érdemes különösen működött a derék állat, de most csodálatosképpen még Romániában is akadnak emberek — valószínűleg külföldiek — akik a nemes fajkutyá tudását nem méltányolják kellőképpen. Ezek kérvényt intéztek az igazságügyminiszterhez, hogy a bíró négylábú segédjét tiltsa el az igazságszolgáltatás terén való közreműködéstől.

(x) **A hét napjainak származása.** A „hét“ szó azonos egyjelentőségű a 7-es számmal. A kabard nyelvből származik. 1. Hétfő — a hét feje, vagy élseje. Így származik a církasszai 6-lípe — hét és fő. 2. Kedd — kettő, tehát második (nap). 3. Szerda vagy szerda, orosz templomi vagy egyházi nyelven — sereda vagy serda. Jelentése — nygyedik t. i. nap. 4. Péntek. Az orosz egyházi nyelvből, n-el enyhítve lett piatok helyett. Jelentése 5-ik. Görögben pente. Sokan ebből származtatják, de a k betű felvétele nem magyarázható meg. 6. Szombat. Az orosz subóta szótól, melynek megfelelt a görög szabbaton. 7. Vasárnap. A církasszai vaser, waser — az ár érték. Tehát olyan nap, a melyen árt csináltak, tehát vásároltak. Vasárnap. Vasárnap.

(x) **Egy kis művelődés történet.** (A francia ízlésről.) Megszoktuk már, hogy Franciaországot a finom társalgást és izlést illetőleg mindig a művelt Európa mintaképének tartjuk. És lássuk csak miket találunk ott rövid 100—200 esztendővel ezelőtt?

Mindenek előtt a gyermekek nevelése kegyetlenül el volt hanyagolva. Cselédekre bízta szegényeket. Biron herceg panaszolja: Atyám egy instat tett nevelőnek, ki csak írni-olvasni tudott. Különben úgy tartottak, mint a többi rangombeli gyermekeket; az utazára a legszebb ruhában vittek, otthon nem volt mit felvennem és éheztem.

Házastársak közt gyakori volt a verekedés. Condé herceg ököllel és eszmasarkokkal dolgozta meg a nejét; Berry hercegnő mindennap kétszer kapott verést: reggel férjétől, este kedvesétől; de la Valette marquise az udvar szemelátára vágta pofon a mennyasszonyát. Lauzun herceg azt állította, hogy a verés tartja ébren leginkább a szerelmet.

* * *

Jellemző az erkölcsökre, hogy Voltaire, olyan hölgyeknek, kiknek erényét dicsőítették, oly költeményeket olvasott fel, melynek ma címét sem mernők leírni.

Egy XVII. századbéli illemkönyv azt ajánlja a lovagoknak, hogy az asztalnál, ha ujaikat zsebkezdőnek használják, hát a balkezet vegyék igénybe, mert a jobbkézzel a közös tábla kell nyulni husért. Továbbá, hogy ne törüljék ki ujjakkal a tálat s ha teszik, az asztalterítón s ne a kabátujukon törüljék meg a kezeiket.

Gabona-piacz.

Fuchs A. Fia gabona keresk. jelentése szerint

Árak 50 kilogrammonként értendőnek,

Szigetvár, 1906. szeptember 21-én.

Buza	uj	—	K.	6 50	6 80
Rozs	„	—		5 50	5 60
Árpa	„	—		5 50	6 —
Zab	„	—		6 —	6 30
Tengeri ó	—			6 —	6 50
Bab	—			9 —	—

Kiadja a szerkesztőség.

522. szám.

1906. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezen közhírré teszi, hogy a szigetvári kir. járásbírósnak 1906. évi V 83/1 számú végzése következtében Tóth István ügyvéd által képviselt Belső Somogyi ev. ref. egyház tanítói gyám. pénztár javára *Vessey József* és neje ellen 320 K. s jár. erejéig 1906. évi márcz. hó 8-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 770 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m. bútorok, tehének és sertések nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a szigetvári kir. járásbírósnak 1906. évi V. 83/5 számú végzése folytán 320 kor. tőkekövetelés, ennek 1903. évi május hó 20 napjától járó 7% kamatai, 1/3% váltódíj és eddig összesen 73 kor. 49 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig, **Darányban alperesek lakásán leendő eszközésére 1906. évi szeptember hó 26-ik napjának délelőtti II órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szigetvár, 1906. évi szept hó 12-én.

Klie János.

kir. bir. végrehajtó

MIT IGYUNK ?

hogy egészségünket megóvjuk, mert csakis a természetes szénsavas ásványvíz erre a legbiztosabb óvszer.

A mohai Ágnes-forrás, mint természetes szénsavdús ásványvíz, föltétlenül tisztá, kellemes és olcsó savanyúvíz; dús szénsavtartalmánál fogva nemcsak biztos óvszer fertőző elemek ellen, hanem a benne foglalt gyógyosknál fogva kitűnő szere a legkülönfélébb gyomor-, légső-, húgyszervi betegségeknek. 26 év óta bebizonyosodott, hogy még ragályos betegségektől is, mint typhus, cholera, megkíméltettek azok, a kik közönséges ivóvíz helyett a bakteriummentes mohai Ágnes-vízzel éltek. Legjelesebb orvosi szaktekintélyek által ajánlva. Számos elismerő nyilatkozat a forrás ismertető füzetében olvasható. Háztartások számára másféltre reszél valamivel nagyobb üvegekben minden kétes értékű mesterségesen szénsavval telített víznél, sőt a szódavíznél is olcsóbb; hogy az Ágnes-forrás vizét, al legszegényebb ember is könnyen megszerezhesse, nagyobb vidéki városokban lerakatok szerveztettek, ugyanott a forrás elérésének ismertető füzeté ingyen kapható. A forráskezelőség. — Kapható minden fűszerüzletben és elsőrangú vendéglőben.

ÁGNES-

forrást, ha gyomor-, bél- és légesőhuruttól szabadulni akarunk
forrást, ha a vesehajt gyógyítani akarjuk.
forrást, ha étvágyhiány és emésztési zavarok állanak be.
forrást, ha májbajoktól és sárgaságtól szabadulni akarunk.

Kedvelt borviz!

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a mohácsi kir. járásbírósnak 1906 évi Sp. 265/3 számú végzése következtében Dr. Ujházi Hugó ügyvéd által képviselt Pauncz Hugó javára Kohn R. ellen 405 K. 61 fill. s jár. erejéig 1906. évi aug. hó 16-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3382 koronára becsült következő ingóságok, u. m. butorok, lovak, és téglák nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a Szigetvári kir. járásbírósnak 1906. évi V. 364/2 számú végzése folytán 405 kor. 61 fill. tőkekövetelés ennek 1906 évi márcz. hó 27 napjától járó 5% kamatai, 1/8% váltódíj és eddig összesen 81 kor. 60 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Szigetvárott alperes lakásán leendő megtartására 1906. évi szeptember hó 25-ik napjának d. u. 4 órája határidőit kiűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenél oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adani.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 102. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szigetvár, 1906. évi szept. hó 9-én.
Klie János
kir. bír. végrehajtó.

Ház-eladás.

SZIGETVÁRON

a József utca 595 szám alatti ház
(az izr. templom mellett.)

szabadkézből eladó.

Bővebbet a kiadóhivatalnál.

Kiadó lakás.

A főutcán az izraelita hitközség tulajdonát képező 589. számú házban 2, esetleg 3 szobás

emeleti lakás

folyó évi október 1-től kiadó. 2-3.

Jó karban lévő
KERÉKPÁR
eladó.

Czim: a kiadóhivatalban.

Értesítés!

Az összes

őszi és téli ujdonságok

nagy választékban
raktárra érkeztek.

DEUTSCH DÁVID FIA

divatruházában

SZIGETVÁROTT.

Mig a készlet tart!

Kristály tiszta virágméz

kapható:

OESTERREICHER ADOLF
tanítónál SZIGETVÁROTT.

Hirdetmény.

Az üzlettől való visszavonulás
miatt teljes berendezéssel együtt
több évre

bérbe adó

Szigetváron a Zrínyi-téren lévő
„Korona szálloda“

Szigetvár legélénkebb főutcájában a város kellő közepén lévő leg-
régibb idő óta fennálló szálloda.

Az egész környékről kocsival jövő vendégek beszállója; van ká-
véháza, étterme, fedett nyári helyisége
acetylen gázvilágítással berendezve.
Az emeleten táncterem és 7 vendég-
szoba áll rendelkezésre. Az istálló
30 lovat fogad be. Kocsiszin és e-
gyébb mellék helyiségek is vannak.
A vendéglős részére 3 szobás lakás,
nagy konyha és éléskamara.

Értekezni lehet:

Szigetváron Beck Dániel
tulajdonosnál „Korona szálloda.“

MEGHIVÓ.

A Szigetvári Segélyegylet Szövetkezet
t. cz. tagtársai

az 1906. évi Október hó 7-én
d. e. 9 órakor saját helyiségében tartandó

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLESRE

tisztelettel meghívotnak.

Ezen rendkívüli közgyűlés tárgyát képezi:

Az alapszabályok módosítása.

Szigetvár, 1906. szeptember hó 11-én.

Az igazgatóság.

Hirdessünk
a „Dél-somogy“
lapban,
ha célt óhajtunk el-
érni hirdetéseinkkel.

